

Internetconsultatie

- 1) De voorgestelde wijziging bereikt het beoogde doel niet.
In het Sociaal Akkoord is de afspraak gemaakt om een oplossing te vinden voor het feit dat werkgever het tweede spoor instelde voor pro forma situaties om een loonsanctie te voorkomen. Voor de groep werkgevers die geen ERD zijn blijft de situatie zoals die is. Dat betekent dat voor deze groep nog steeds de situatie kan bestaan dat er onnodig een tweede spoor wordt ingezet enkel en alleen om een loonsanctie te voorkomen.
- 2) Door deze wijziging ontstaat er ongelijkheid in de behandeling van zieke werknemers in dezelfde arbeidsongeschiktheidssituatie. Vooral 35-minners werkzaam bij een ERD zullen daarvan de dupe zijn. Immers, door het verval van de loonsanctie en het niet langer beoordelen van de re-integratieactiviteiten, zorgt ervoor dat deze werknemer geen enkel middel meer in handen heeft om passend werk of re-integratie-activiteiten af te dwingen. Het is de verwachting dat een ERD, met name voor deze groep, geen enkele re-integratie-activiteit zal ontplooien bij het verval van een loonsanctie. Het is namelijk goedkoper om gedurende 2 jaar loon bij ziekte door te betalen. Dus de kans op passende arbeid bij de eigen of bij een andere werkgever wordt voor deze groep verklein. Daarmee wordt enerzijds de achterliggende geachte van de Wet Verbetering Poortwachter niet bereikt, namelijk een terugkeer op de arbeidsmarkt (met als onbedoeld effect: een grotere instroom in de WW). Anderzijds wordt deze groep extra benadeeld: geen recht op een WIA-uitkering, wel gedeeltelijk arbeidsongeschikt maar geen enkel vooruitzicht op werk.
- 3) Een bijkomend financieel effect is de volgende. Op basis van verschillende cao's is met name voor het tweede ziektejaar geregeld dat er een aanvulling geldt op het loon bij ziekte, maar alleen indien de werknemer re-integratieactiviteiten of (passend) werk verricht. Voor de groep werknemers werkzaam bij ERD is er dus ook een financieel belang om te re-integreren, terwijl dat niet langer kan worden afgedwongen bij deze wetwijziging.
- 4) Aanvullend op het voorgaande betekent dit dat de 35-minners (maar ook de andere groep vanaf 35%) gedwongen worden om juridische bijstand in te schakelen en daarmee extra kosten te maken om werkgever te bewegen tot re-integratieactiviteiten. Een bijkomend effect daarvan zal zijn dat de rechterlijke macht zwaarder zal worden belast. Bovendien geldt voor een werknemer dat een juridische procedure of geschil uiteraard de arbeidsverhoudingen niet ten goede komen.
- 5) Door de wetwijziging zal een ongelijkheid ontstaan tussen de (re-integratie)kosten tussen werkgever die wel of geen ERD zijn. Een ERD heeft immers minder kosten omdat deze naar verwachting (met name voor wat betreft de groep 35-min) de kosten bij re-integratie niet zal maken (de stok achter de deur is immers vervallen). Deze wijziging draagt daarmee bij aan concurrentievervalsing.
- 6) De praktijk laat zien dat eigenrisicodragers er van alles aan doen om te bewerkstelligen dat arbeidsongeschikte werknemers in de groep van 35-min of IVA terecht komen. Er worden re-integratiebureau's, arbodiensten en andere derden partijen ingeschakeld (bijv. Actura) om dit te bewerkstelligen, dit reikt zelfs zover om bezwaar bij UWV in te stellen en herbeoordelingen aan te vragen. Vaak ook door de verzekering van de werkgever. De druk op de arbeidsongeschikte werknemers zal door de voorgestelde wijziging alleen maar toenemen.